

ЗОРНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СПИСАНИЕ.

ГОД. 6.

ЦАРИГРАДЪ, АВГУСТЪ 1870.

БРОЙ 8.

РОДОЛЮБИЕ.

Въ сърце-то на чловѣка природата е оставила мѣсто за любовь и съчувствие които той дълженствува къмъ народа отъ когото произходи. Родолубіе е *имание-то* на таквоя чувство и *постѣпание-то* споредъ негово-то внушение. На родолубіе-то мѣсто-то е въ сърце-то, а не въ уста-та; и родолубецъ е онзи който показва това въ дѣянія-та си, а не въ изговарянія-та си. Питаніе-то не е какъвъ ми показватъ уста-та, но дѣла-та. Чловѣчески-тъ уста и изговарянія сѣ нѣща, на които чловѣкъ трѣбва да гледа съ най голѣмо прѣдпазване и съ най малко довѣріе додѣ не добие по силно свидѣтелство за казаната истинѣ. Нѣмачій-тъ родолубиво сърце е прѣстѣпникъ на единъ отъ най естественни-тъ закони, върхъ чловѣчество-то. Само-то съединеніе на чловѣчество-то въ общества, тѣсны-тъ имъ сношенія и средства показватъ нареджата на единъ такъвъ законъ. Но както въ всяка друга длъжностъ така и въ тѣзъ, чловѣкъ често ѣ забравя и се отстранява отъ неѣ.

Отъ нѣколко врѣме и изъ нашъ Българіѣ начинахъ да се употребяватъ думи-тъ *народностъ* и *родолубіе*. Нанстина, родолубіе е нѣщо много желателно. Колкото повече то изобилува въ единъ народъ, толкова повече той бива честитъ. Парти-тъ, онеправданія-та, горделивни-тъ постѣпки, самолюбиви-тъ омысли, ообразни-тъ касты между чорбаджии-тъ и спромасы-тъ, и всичко що чини за съединеніе-то на единъ народъ

или на нѣкой отъ членове-тъ му, се прогонва отъ родолубиво-то сърце.

Родолубецъ-тъ най напредъ *сърдечно желие* благоденствие-то на народъ-тъ си. Таквоя чувство той питае особено къмъ онѣзъ, които сѣ повече нуждаѣтъ отъ него. Чловѣкъ имащъ таквоя сърце ще се радува съ радуващи-тъ си, а ще плаче съ плачуци-тъ си събратія. Туй негово сърдечно желаніе ще го принуди да се труди *истинно и праведно* за добро-то на народъ-тъ си. Той ще има сношеніе даже и съ най долни-тъ класъ отъ сънародници-тъ си, за да разбира добръ положеніе-то нѣзъ, та да може да нѣзъ помогне. Той прѣзира свои-тъ интересы за да интересува тѣхъ. Туй не се показва въ слово, но въ дѣло. Ако чловѣкъ е истинно родолубивъ, той като знае че мнозина отъ сънародници-тъ му нѣматъ ни дневни-тъ хранѣ, ще е готовъ да се отрече отъ златни-тъ къстени, отъ елмазени-тъ пръстеніе, отъ скъпоцѣнни-тъ дрехы, отъ раскопни-тъ увеселенія и театра и пр. за да улекчи колко-годѣ бѣдствие-то на онѣзъ, които той казва че обича. Родолубецъ-тъ се труди отъ всяка страна — съ слово и съ достѣпни прѣмѣръ — да посочи народу си пътъ къмъ съвършенство, като самий-тъ источникъ на благоденствие-то му. Да ли има кой да му познава или не, той слѣдува благодатно-то си дѣло. Родолубецъ-тъ не може да забавя скъпоцѣнно-то си врѣме въ кахвене-то или въ газино-то съ тавло-играніе, книгоиграніе и пр. нито пакъ въ непотрѣбно отпочиваніе, или въ други бесполезни и

връдители занимаия, защото има висока длъжност да изпълнява, и святи интереси да защитава. Той е *serious* човекъ. Благословія, съблизнителни поставки, празни и лъкви бесѣды върхъ нѣща, които народъ-тъ има за святи, не ся съгледватъ въ родолюбивъ чело-вѣкъ. Ако народъ-тъ му е простъ и въ заблужденіе, той ще ся труди съ сериозность и благоразуміе да го просвѣти споредъ силы-тъ си, и го освободи отъ туй заблужденіе, но не съ присмѣхъ и подиграванія, които значатъ голѣмо бесчеловѣчіе, и заслужватъ строго осъж-деніе.

Родолюбець-тъ е *боголюбивъ* чело-вѣкъ. Тозь му е важенъ бѣлѣгъ. Ако чело-вѣкъ казва народность, народность! а ся отрича отъ Творца си, не му вървай. Ако чело-вѣкъ не въздава длъжно-то Богу, не е за върваніе че ще ся грижи да ся отдалжи народу си. Боголюбіе и родолюбіе съ толкозь свързаны, што никога не ся раздѣлятъ. Истинный-тъ боголюбець невременно ще бѣде и достоенъ родолюбець. А отъ оизи родолюбець, който казва въ сѣраце-то си, въ думи-тъ си или въ животь-тъ си *шма Богъ*, уиный-тъ чело-вѣкъ знае че трѣбва много да ся припизва.

Читателю, казваш ли че си родолюбець? що свидѣтелствува за туй животь-тъ ти? Знай че или родолюбци на които лиры-тъ, слава-та и пр. съ народность. Ако чело-вѣкъ не ся отрече отъ всички-тъ тѣя, даже и отъ *себе си*, не може той да бѣде достоинъ родолюбець. Желай добро-то на народъ-тъ си; труди ся истинно за да му го придобьеш; отричай ся отъ спокойствіе-то и придобь-тъкъ-тъ си, а и отъ самъ себе си. Моли ся Богу за благословіе-то му върхъ народъ-тъ ти; вѣди му добръ примѣръ и водителъ къмъ съвършенство, тогазь ще пишъ право за любия-тъ тѣзь ува-жаемъ титулъ — *родолюбець*.

БОГОСЛОВСКИ ПОНЯТІЯ.

I.

ПАДЕНІЕ-ТО ЧЕЛОВѢЧЕСКО.

Божіе-то слово ны учи че чело-вѣкъ-тъ билъ най изрядно-то дѣло Божіе, туренъ въ най блаженно положеніе на земь-тъ, но той съгрѣшилъ, падналъ и станалъ окаянъ.

Естество-то заедно съ ученія-та на Божіе-то откровеніе ны увѣдомяватъ че въ всички-тъ земны създаанія Божіи, чело-вѣкъ-тъ е най прѣвъходно-то му дѣло. Той е снабденъ съ най голѣми способности за блаженство и источници-тъ за удовлетвореніе-то му съ крайно мно-гочисленны. Сега остава важно-то туй пытаніе. Каго чело-вѣкъ е най прѣвъ-ходно-то Божіе създаніе; каго той е толкозь способенъ за блаженство и има толкозь источници за удовлетвореніе; той ли е най благополучна-та тварь на земь-тъ? Той ли е най честно-то Бо-жіе създаніе? Разыскатель-тъ върхъ туй важно прѣдложеніе неволно е принуденъ да каже не, и пакъ не. Но туй не е до-водно, защото прѣдъ очи-тъ ни ся от-варя още по жалостна картина. Ето пакъ естество-то съгласно съ Божіе-то от-кровеніе и съ опытность-тъ на чело-вѣка, възглашава че, *чело-вѣкъ-тъ е най ока-лина-та тварь на земь-тъ!* Истинно ли е то? Нека начнемъ отъ начало-то до свършкъ-тъ на вѣшный-тъ чело-вѣкъ (гѣло-то) и да издиримъ въ крат-ко истина-тъ.

Въ свѣтъ-тъ има много хиляды ви-дове животни, но ни върхъ едно отъ тѣхъ не съ струпаны толкозь тѣлесны злоща-стія колкото върхъ чело-вѣка. Отъ лю-дъ-тъ до гробъ-тъ тѣлесны-тъ страда-нія на чело-вѣка съ безбройны. Колко мнозина ся раждатъ слѣпи, нѣми, хроми, или съ други тѣлесны недостатци? Колко мнозина пакъ страдатъ отъ лише-ніе на тѣлесны нужности? Колко мно-зина ся измъчватъ отъ тѣлесны болѣсти? Добръ е казано че "свѣтъ-тъ е една велика болница, въ който ся измъчватъ милиони страдаци"! Съ кръвь-тъ на чело-вѣчески-ты страданія ся е напила зем-та и съ выкове-тъ на окаянія-та итъ е прѣпълненъ въздухъ-тъ! Прѣгледай чело-вѣка въ безпомощно-то му младен-чество, прѣгледай неволн-тъ му прѣзъ животь-тъ му, прѣгледай още болѣж-тъ и безобразіе-то му въ смъртно-то гѣ-ло, и ще ся увѣришь че нѣма подо-бенъ нему злощастенъ. Нека ся обър-немъ и къмъ вѣтрѣшній-тъ чело-вѣкъ (ду-ша-та) и ще ся увѣримъ въ сѣщо то. Довоство е само-то блаженство за чело-вѣка. Но има ли друга тварь по не-задовола отъ чело-вѣка? Не. Чело-вѣкъ

макаръ и да ся труди толкозь за задоволенство, щото "недава сънь на очь-тъ си и дрѣвѣ на клѣпачи-тъ си," пакъ е крайно незадоволенъ. Писаніе-то казва: "Богъ направилъ челоуѣка правъ по-тъ по-търсихъ много измѣненія" за да ся задоволятъ. Екк. 7: 27. Въ всички-ты дѣянія на челоуѣци-тъ, были-тъ добры или злы, доволство е сама-та цѣль. Четыри-тъ слѣдующи прѣдмети сж въ конто дигри да ся задоволи падналы-тъ челоуѣкъ; Слалолубіе, Сребролюбіе, Славолубіе, и Ученолюбіе. Всички-тъ други отгукъ пронохождагъ. Но може ли да ся задоволи съ-тъхъ челоуѣкъ? Испытано е че колкото повече челоуѣкъ успѣва въ-тъхъ, незадоволенство-то му става по-го-лѣмо и неизцѣлимо. Попытайте сласлолюбець-тъ инащій-тъ за идолъ-тъ-то си и за богъ-тъ-тъ си, и ще видите че слѣдъ всички-тъ пригоды на плѣтъ-тъ, сласлолюбствіа-та не насичуватъ душѣ-тъ. Попытайте сребролюбецъ-тъ, търсачій-тъ съ-тъхъ да и-пѣлни сѣрдечно-то си желаніе, и ще ся научите че даже и въ прѣпѣлненіе-то на богатство-то му, сѣрдце-то му пакъ остава празно. Попытайте Славолубецъ-тъ, гледачій-тъ на славу-тъ челоуѣчески като само-то задоволенство, и ще ся удивите че и въ най-го-лѣмъ-тъ му сполуку, незадоволенство-то му е твърдѣ-го-лѣмо. Попытайте и мѣдрый-тъ разыскатель на този вѣкъ, и ще ви каже че всички-тъ му познанія и издирванія не сж го довели до блаженство. При това и грижи-тъ, скѣрби-ты, страхове-тъ, сиуценія-та и много-то умствени и душевни болѣсти конто върлуватъ върхъ челоуѣка до-казватъ паденіе-то му.

Нека възвѣдемъ сега и въ общества-та челоуѣчески и въ взаимны-тъ имъ сношенія ще видимъ величїи-тъ на паденіе-то челоуѣческо. Ето крѣвопротїя и непрѣстанны борбы на народъ-тъ върхъ народъ и царство-тъ върхъ царство. Ето разбойничества, кражбы, изманы, убійства, навѣтованія и болѣжъ въ царства-та, въ общества-та, въ домове-тъ: Ей и въ самы-тъ сѣрдца челоуѣчески причиняемы братъ брату! Всичко това ясно показва че челоуѣкъ е падналь. Естество-то му е станало рас-тѣнно, сѣрдце-то му твърдѣ измамнелно, и умъ-тъ му помраченъ, съ едѣжъ

рѣчь, паденіе и *го-лѣмо паденіе*. Тази истина е толкозь всемірна, щото и самы-тъ азычници възхитивены отъ неїхъ, принасятъ жертвы за умилостивеніе, още и высокоумны-тъ безвѣрници докочены отъ сила-тъ и ся обращатъ съ неразумны мѣрванія противъ свѣтъ-тъ на Създателъ-тъ си. Но тя прави впечатленіе съ най-дѣйствующа полза върхъ богобоязливо-то сѣрдце понеже го увѣдожава че "всички сѣгрѣшихъ, и ся лишихъ отъ славу-тъ Божїю, но *опрадаватъ ся даромъ*, чрѣзъ Божїю-тъ благодать съ избавеніе-то Исусъ Христово" Рим. 2; 23.

II.

ПОТРЕБНОСТЪ-ТА НИ ОТЪ ЕДНО ОТКРОВЕНІЕ.

Знаемъ че челоуѣкъ е падналь и слѣдовательно станаль окаяль, но има ли срѣдство за поправеніе-то и благополучваніе-то му? Има. Какъ прочее може да ся поправи той и да стане благополуччель? Челоуѣци-тъ колко и да сж имали различни мнѣнія за това, но всички въобще досагатъ до сѣщъ-тъ точкѣ. Всички сж увѣрены че за изпълненіе-то на тозъ страшенъ недостаткъ на челоуѣчество-то, едно небесно откровеніе му е потребно. На туй ни сж исны свидѣтелства разны-тъ вилове религіозны учрежденія въ всички-тъ клонове на челоуѣчество-то. Естествены-тъ закони, завѣты и свидѣтелства, дѣлащи извѣтрѣ и извѣнь челоуѣка, подъ име естествена религія щѣхъ му бы съвршенъ пѣтеводитель къмъ добродѣль-тъ и благоденствіе-то, ако да не бѣ той падналь, но слѣдъ паденіе-то му, тѣ станахъ сѣвсѣмъ недостаточны въ извършваніе-то на тѣзъ безцѣнны службѣ. Тазъ естествена религія ся отгоси къмъ свато-то и паднало-то състояніе на челоуѣка, както хранителны-тъ ястїа върхъ здраво-то и болно-то състояніе на стомахъ-тъ на челоуѣка. Челоуѣкъ за да може да въздава Творцу си достойно страхопочитаніе и любовь, трѣба да има право понятіе за характеръ-тъ му. Слѣдъ всички-тъ издирванія и уморѣнія на азычески-тъ философы, пакъ понятїа-та имъ за Всесилнаго Бога сж были крайно недостаточны, а въ много случаи грозны и унижителны. И самы-тъ высокоумны безвѣрници на 49-й-тъ вѣкъ оставени на своїхъ-тъ мѣдростъ и познаніе,

по сѣ възможи да отрѣкѣтъ и само-то сѣществованіе на благый-тъ си Творецъ, нежели да му припишѣтъ достойный-тъ му характеръ. Человѣкъ за да може да върви къмъ съвършенство, трѣбва да знае цѣль-тъ на животъ-тъ си и начертанный-тъ за него пѣть. Но колко мнозина не знаѣтъ даже да ли има цѣль чловѣческий животъ! Но и най точни-тъ изслѣдватели на естество-то безъ свѣтлинѣтъ на откровеніе-то не сѣ могли да имъ намѣрятъ. А пѣть-тъ къмъ съвършенство е былъ най мраченъ за тѣхъ. "Да ядемъ и да пиѣмъ защото утрѣ ще умрѣмъ." е чувство-то на лъсиво-то сѣрдце и размышленіе-то на естественый-тъ умъ. Но чловѣческий животъ има по висока и по достойна цѣль отъ цѣль-тъ на скотский животъ, който едно небесно откровеніе трѣбва да му покаже. Има и пѣть за истинно съвършенство въ ученія-та на Сына Божія, защото той е самый-тъ пѣть и истина и животъ. Человѣкъ търси доволство, и безъ него той е океанъ, но естество-то съ всички-тъ си желаемости не е могло да запълни тѣзи негова жалостивѣ оскѣдность.

Писаніе-то казва: "День на день казва слово; и ношь на ношь изявява знаніе; — по всички-тъ земѣхъ излѣе гласъ тѣ и до краища-та на вселенѣхъ словеса-та имъ." Пс. 19; 24. Истина, всичко-то ученіе за характеръ-тъ Божій, за чловѣческо-то усъвършенствуваніе и за блаженство-то му пѣлно сѣ намира въ страници-тъ на естество-то, но съ паданіе то на чловѣка то е чудно заглушено и унищено. Прочее, за да може чловѣкъ да сѣ поправи и за да може да добие изгубено то сѣ блаженство, необходимо му е едно непосредственно откровеніе отъ Бога, и едно небесно подкрѣпеніе отъ всемогущий-тъ Богъ самъ трѣбва да му открие характеръ-тъ си и явенъ законъ, по който той трѣбва да управя животъ-тъ си за да сѣ облагополучи. Едно откровеніе му е потрібно да посочи чловѣку нова умственѣ свѣтлинѣ; новы сѣрдечны желанія и удовлетворенія; правѣ наклонность на естество-то му; и достойно употребленіе на силы-тъ и привилегіи-та му. Съ една рѣчь, трѣбува му едно откровеніе или религія, което да му посочи срѣдства за освобожденіе отъ всѣ-

кое възможно злощастіе, и за придобиваніе на всяко възможно блаженство. Но има ли въ свѣтъ-тъ таквось отроченіе? Снабдилъ ли е Богъ чловѣка съ тѣхъ най драгоцѣнѣхъ потребности? Ей, снабдилъ е; и то по най чудесны усмотрѣнія. (Смѣдува)

СЛОВА ЗА ДѢЦА-ТА.

СЛОВО ТРЕТО.

Блаженни сѣхъ люди-тъ които познаватъ възкличаніе-то и тѣрпѣли-тъ. Псал. 89; 15.

Въ тѣзи думы Божіе-то слово сѣ уприличава на тѣрпѣхъ и казватъ сѣ блаженни онѣзи които чуватъ и познаватъ гласъ-тъ на тѣзи тѣрпѣхъ. Но да видимъ да ли разбирате значеніе-то на това. Знаете че староврѣменни-тъ Иудеи имахъ обычай или законъ че всяко петдесето лѣто бѣше лѣто на освобожденіе и лѣто на радость. На примѣръ, ако нѣкой Евреинъ бѣ падѣлъ въ сиромашество и былъ принуденъ да продаде къща-тъ си, нивы-тъ си и лозіе-то си, или самъ себе да продаде като робъ да слугува за дългъ-тъ си, то въ тѣзи години, сирѣчь, въ петдесетолѣтіе-то, той принимаше назадъ безъ пары имотъ-тъ си и сѣ освобождаваше отъ робство-то.

Щомъ ставаше първый-тъ день на тѣзи години излѣзвахъ чловѣци вврѣдѣ по Иудейскѣ-тъ земѣхъ съ тѣрпѣхъ като рогове, та въстрѣбахъ и провъзгласявахъ че ето, настанѣ, радостно-то лѣто на освобожденіе-то. Тогази като чувахъ чловѣци-тъ тойзи гласъ всякой разбираше що е станѣло, и всякой сѣ вращаше на притяжаніе-то си, робове-тъ сѣ освобождавахъ, дългове-тъ сѣ прощавахъ и всички сѣ радувахъ съ една общѣ радость. Колко радостенъ гласъ бываше тойзи за притѣснени-тъ онѣзи сиромасы.

Рай Божій е наша-та бащинія, а нѣий чрѣзь грѣхъ-тъ го изубихмы. Не само че изубихмы имотъ-тъ си по грѣхъ-тъ ни продаде като робове да робуваме на Сатанѣ. Но свято-то Писаніе ни възвѣстѣва освобожденіе и ни показва какъ можемъ да избѣгнемъ отъ това робство и да сѣ възвернемъ на Бащинъ-тъ си Домъ въ небо-то. За това сѣ казва Благовѣстіе-то защото ни доносѣ радостно-то извѣстіе за вѣченъ животъ.

За това говоримъ сега въ слово-то си че е блажено нѣщо да има нѣкой Св. Писаніе. Блажено е по причинѣ на злины-тѣ отъ които ны избавя и блажено е зарадъ добрини-тѣ които ны дава.

Искамъ да ви прѣдложѣ четыри вада злины отъ които Св. Писаніе ны избавя, и ще видите че имаы причинѣ да казвамы "Блажени сѣ онѣзи които познаватъ радостный-тѣ гласъ."

1. Първо-то зло отъ което ны избавя Свято-то писаніе е *невѣжество-то*.

Невѣжество-то е за умове-тѣ ни каквото е тъмнина-та за тѣла-та ни. Затмивава ны щото да неможемъ да видимъ онова което е изоколо насъ. Когато грѣе слънце-то ясно, колко е пріятно да гледамы зелены-тѣ полета, дърва-та, горы-тѣ и рѣкы-тѣ. Но ако ся отнемеше отъ насъ слънце-то, можехмы ли да видимъ нѣщо? Нѣщо не можехмы тогазы да видимъ, а всичко щѣше да стане черно и тъмно.

Св. Писаніе е за насъ като слънце, или свѣтло да ни свѣти. Дава ни свѣтлинѣ върхъ много нѣща които безъ него бы останѣли въ тъмнинѣ. Толкози смы навъкхати на Св. Писаніе и на блаженѣ-тѣ свѣтлинѣ които отъ него произлѣзва, щото не знаемъ какъ довольно да го оцѣнавамы, или какво бы было състояніе-то ни ако бѣхмы лишени отъ него. Ако искамы да знаемъ колко е блажено нѣщо да чувамы радостный-тѣ му гласъ трѣба да прѣгледамы невѣжество-то на онѣзи народы които никога не сѣ чули тойзи гласъ.

Священнопроповѣдници-тѣ, (миссіонерп-тѣ) които сѣ ходили по язычески-тѣ народы да имъ проповѣдатъ Евангеліе-то, казватъ че найбраватъ нѣкои си народи толкози дивы щото въ языкъ-тѣ си нѣматъ думы за души, животъ, небе милость, вѣчностъ и пр. Колко е страшно това невѣжество! А пакъ на свято-то откровеніе Божіе смы задължени за онова което знаемъ за тѣзи прѣдметы.

Индійци-тѣ въ Хиндистанѣ много ся хвалатъ съ ученіе-то си. Тѣ нѣматъ Свято-то Писаніе като наше, но иматъ свои-тѣ стари книги, които ся выкатъ Ша-ни Вѣды. Тѣзи книги учатъ, ушь, вѣрѣ-тѣ но и землеописаніе-то, тѣ, астр-томіѣ-тѣ и други на-овече-то отъ онова което ся

ниши въ тѣзи книги е толкозы безумно щото по добро бы было единъ народъ съвсѣмъ нищо да не знае отъ колко-то да ся учи таквызи смѣшны и безосновны ученія.

Да видимъ за примѣръ какво учатъ тѣзи тѣхни-тѣ священны книги за землеописаніе-то.

Вѣрвамъ че всяко можче или момиче което земе Зорницѣ-тѣ знае нѣщо за видѣ-тѣ и за голѣминѣ-тѣ на земѣ-тѣ колко е вода, и колко е сухо? кои сѣ главны-тѣ рѣкы, планины и пр.

Видѣли смы единъ картѣ която е направена отъ единъ Индійскый Учитель отъ священны-тѣ книги. На картѣ-тѣ има два кръга, единъ-тѣ прѣдставя свѣтъ-тѣ засѣленъ отъ человекы и животны. Има шесть дълги планины (или Балканы) които ся простиратъ както казвамы ний отъ сѣверъ къмъ югъ, и двѣ по къси които ся простиратъ отъ истокъ къмъ западъ. Въ срѣдѣ-тѣ на тойзи кръгъ ся намѣрва чудесна-та планина която ся нарича *Меру*. Тази планина е само отъ злато и многоцѣнны камъне и е жилище-то на богове-тѣ. Меру има височинѣ 840,000 миль, и което е по чудно два пѣти по широка е отъ горѣ отъ колко-то е отъ долу. Отъ долу е 80,000 миль широка, а отъ горѣ 160,000 миль. Тази планина Меру е средоточіе-то на земѣ-тѣ и има за подпоркы четыри другы планины върхъ които стои, и отъ които истичатъ четыри рѣкы. На върхъ-тѣ на тѣзи планины има по едно дърво голѣмо и 880,000 миль високо! Полето около тѣзи планинѣ Меру казватъ да е четыри хыляди миліони миль широко. Вънъ отъ това поле, има седмъ моря които окружаватъ земѣ-тѣ. Първо-то море е отъ соленѣ водѣ; тогазы има малко земя, и тогава едно море отъ сладкый-тѣ сокъ на захарскѣ-тѣ трѣстѣ. Пакъ има земя и пакъ едно море отъ вино и така. Четвърто-то море е отъ кравей масло стопено; пето-то отъ пресно млеко, шесто-то отъ кисело млеко (югуртъ), и седмото отъ сладкѣ водѣ!

Какво Землеописаніе! Скъщо-то безуміе ся пише въ онѣзи книги и за слънце-то, лунѣ-тѣ, звѣзды-тѣ и другы нѣща. А пакъ хиндистанци-тѣ ся наричатъ между по просвѣщенны-тѣ язычески народы.

Ако бихмы останали въ невѣжество само за землеописаніе, астрономію и таквыи прѣдметы, безъ Свято-го Слово Бодіе, не щѣше да ни повѣрди толкозь, но невѣжество-то за душевны прѣдметы е по лошо. Безъ това откровеніе не щѣхмы да знаемъ за бѣдѣщій животъ; да ли има Рай Божій или не, и ако има какъ ся стига тамъ. Не щѣше да има слѣнце да свѣти на души-тъ ни, и щѣхмы да бѣдемъ въ тѣмнинѣ, и така да ходимъ въ животъ-тъ като слѣпецъ-тъ който пипа съ ръкъ, и най свѣне да паднемъ въ тѣмнѣ-тъ пропасть на смъртъ-тъ безъ да знаемъ кѣдѣ отивамы.

Блажени сѣ които познаватъ радостный-тъ гласъ на благовѣстіе-то.

(Слудува)

ПЪТЕНЕСТВИЕ ВЪТРЕ ВЪ КАЩИ.

Отдѣленіе Второ.

(Послѣдованіе отъ брой 7-иѣ).

Домашна-та котка много обыча микчованіе, но пакъ по привържена става на мѣста отъ колкото на лица, и така когато господарь-тъ ся приѣсти, много пати ся случавѣ че котка-та го остави и ся враща на първо-то си живѣлище.

Котка-та достигнува пълный-тъ си разтъ въ оснадесетъ мѣсеца, и живѣе само дванадесетъ или петнадесетъ години, но много мѣчно ся убивѣ. Живѣе на всяко мѣсто освѣтъ най студены-тъ страны, и по върхъ-тъ на высокы-тъ планины. Опытали ся пѣтници-тъ да ги оставятъ на Кордильерскы планины на единъ высочинъ 4.000 метры отъ морскъ-тъ равнинъ, но бѣдны-тъ коткы слѣдъ нѣколко дена умрѣли въ спазмы, вѣроятно по причинѣ на редкость-тъ на въздухъ-тъ.

Коткы-тъ сѣ подложени на различни болѣсти; и по нѣкога побѣсываѣтъ като кучета, но това става твърдѣ редко. Много обычатъ чистотѣ-тъ. Кожа-та имъ е всякога лъскава и суха, и влакна-та имъ ся электризира твърдѣ лесно. Поца студено врѣме, като ѣхъ потривѣ нѣкой съ ръкъ ще види искры-тъ отъ електрикъ, и искусны-тъ испытатели правятъ така много любопытны физическы опыты.

Староврѣменны-тъ Египтяне имали коткы-тъ въ голѣмъ почетѣ, и въ гробницы-тъ имъ между мумиѣ-тъ ся намѣр-

ватъ коткы балсамосаны. И сегашни-тъ Египтяне ѣхъ почитаѣтъ доста много. Въ Каирѣ има болница или приѣжище за коткы-тъ дѣто ся приѣматъ болны-тъ и които пѣматъ господари, и тамъ ся нагледуватъ съ голѣмъ нѣжностъ.

Още много има да ся казува за това животно, но това е доста за сега, и ще испытаны това друго животно на което котка-та е естественный-тъ врагъ, и то е

ПЪХЪ-ТЪ.

Доста заблѣжительно е че ако и да ся споменува често въ староврѣменны-тъ списанія заради мышкы-тъ, нѣма нигдѣ да казуватъ нѣщо за пѣхъ-тъ. Може да сѣ мыслили староврѣменны-тъ, както и сега мыслятъ нѣкои дѣца, че пѣхъ-тъ е былъ само една остарѣла и много едра мышка, и не сѣ ги имали за особенъ родъ животины; но какъ и да е пѣхъ-тъ не е былъ познатъ по Европѣ до петій-тъ вѣкъ когато толкози воинства отъ Азіатскы-тъ народы влѣзли и завоевали Европѣ. Вѣроятно пѣхъ-тъ е влѣзълъ съ тѣхъ наедно. Въ лѣто 1544 черыи-тъ пѣхъ ся е занесълъ въ хамбаръ-тъ на единъ корабъ въ Южнѣ Америкѣ и отъ тамъ за скоро врѣме ся е наплодилъ толкозь щѣто сега по-много има тамъ колко-то въ Европѣ. Толкози скоро ся умножаватъ щѣто отъ единъ двоицъ само въ растояніе на двѣ години може да стане до осмь стотныи пѣхове.

Въ прѣмывило-то столѣтіе до толкозь бѣхъ ся умножили въ нѣкои мѣста въ Европѣ, и толкози щѣтъ причинявали на жители-тъ щѣто челоуѣцы-тъ ги гледали като извѣ отъ Бога за наказаніе; и католичка-та църква е поставила особенъ единъ день на постеніе, въ надеждѣ за отивхнуваніе-то на това наказаніе. Автунскый-тъ Митрополитъ (въ Франціѣ) обнародвалъ единъ апатимъ противъ пѣкове-тъ, но афоресваніе-то нѣмало нѣкое голѣмо дѣйствиѣ върхъ тѣхъ.

(Слудува)

— Не придумувай други-тъ, защото ще дойде врѣме и тебе да придумуватъ; ако укорявашъ други-тъ и тебе ще укоряватъ, сирѣчь, ако копнешъ гробъ за другога ще дойде врѣме дѣто самъ ся ще паднешъ въ него безъ да ся уст-

КОНДОРЪ.

Така ся вика едно
птица която зароди
прѣвсходна-та си
величина и дързость
непогрѣшно може да
ся нарече царна вси-
чки-тъ хищны птицы.
Тази птица ся на-
мѣрва по всички-тъ
редѣ на планин-та
Андій въ Америкѣ и
стои най много осе-
менена надъ облацы-
тъ, и слази по поле-
та-та само кога нека
да грабне овцѣ, или
теле, или нѣкое дѣте
отъ дивацы-тъ въ А-
мерикѣ.

Тѣло-го на Кон-
доръ-тъ е дълго отъ
лакеть и половникъ
до два и половникъ,
а крыла-та му кога
сѣ раскрылены, за-
минуватъ петь лакти.
Прочутый-тъ пѣте-
шественикъ Умвол-
дъ утѣрява че пера-
та му сѣ толкозъ гѣ-
сты, щото всички-тъ
ядра отъ пушка, що
хвърлятъ вързъ тѣхъ
не само не ги про-
изиватъ, но и отска-
чатъ отъ тѣхъ съ една чудна бързота.

Кондоръ-тъ търпи твърдъ много въ
гладъ: свидочи ся отъ жители-тъ на
Шваб че като го хванатъ може да трае
гладенъ тридесетъ дни!!

Но като е невъзможно да ся хване
съ оръжје тази птица, какъ и хващатъ
жители-тъ на оубъ страны и виждатъ
че пактвнѣ живѣе тридесать дни не гла-
денъ вѣроятно че могатъ да рекатъ то-
ва мвозна отъ ялыкы-тъ читатели. Даяй
нѣма срѣдство да ся хване и съ другъ
начинъ? Богъ е далъ на человекѣ умъ,
на който чрѣзъ добро употрѣбленіе да
може человекъ да ся ползува, и за това
дължностъ е на всякого человекѣ да о-
бучава умъ-тъ си всякога, и никакъ да
го не оставя да ся прѣдава на грѣхъ,
който грѣхъ не само го прави лошъ, но
и Всесилнаго и Всемудраго Бога огорча-

ва, който му е даровалъ този умъ. Тѣзи
прочее умственикъ силѣ съ ползѣ като
употрѣбили человекѣ-тъ, измыслили слѣ-
дующій-тъ начинъ за улавяніе-то на
Кондоръ-тъ.

Като знайтъ че той ся наслаждава отъ
испареніе-то което става отъ мършы-тъ
на мъртвы животны увунели ся, хвър-
лятъ на нѣкоіж долины, оградены отъ
вредѣ съ высокы плетница, много вуне-
цы мърны, зловоніе-то на които го при-
влича тутакси. Но понеже е твърдъ мно-
го ядливъ, яде толкозъ много щото по-
слѣ неможе да лине. Тогазъ излизатъ
человекѣ-тъ изъ скриваницѣ-тъ си и,
като го гонятъ довольно врѣме, хва-
щатъ го съ приякъ.

Колкото отъ малкы-тъ читатели ста-
натъ благополучны нѣкога и отиватъ въ
Парижъ, нека видятъ прочута-тъ бота-

пическѣ градинѣ, и тамъ ще видатъ въ рѣшеткѣ този царь на хмичи-тѣ птици, който неустрашава вече по тегли съ търпѣние достойно за чудение злощастіе-то си.

ПЕЧАТЪ НА ДАРІА ИСТАСПА ПЕРСИЙСКИЙ-ТЪ ЦАРЬ.

Единъ отъ най свѣршенни-тѣ, песуменни и най хубави-тѣ печатовалове на Ассирійскіи конто ся намѣрватъ въ Британійскій-тѣ Музей, е на Даріа смѣт-тѣ на Истаспа. Този печатъ е чудесно издѣланъ на блѣдъ камъкъ, прѣди двѣдесетъ и два вѣка, или прѣди 2,200 години; но въ това дълго расстояние толково малко ся поврѣдилъ, щото и запечатано-то отъ него може да ся нарече образецъ на красно художество. Той прѣдставява единъ отъ най обыкновенни-тѣ работи между Ассирійци-тѣ сврѣчь ловъ на лъвъ.

Прѣдставява Даріа стоящъ правъ на колесницѣ-тѣ си и готовъ да устрѣли третѣ стрѣлъ върхъ единъ лъвъ, който ся мѣчи напраздно да нападне противъ самодържець-тѣ. Подъ нозѣ-тѣ на конь-тѣ ся види другъ лъвъ распростренъ и идѣхва; надъ колесницѣ-тѣ на царя богъ Ваалъ раскрылѣ покровителни-тѣ си крыла, а отъ едѣж-тѣ и другѣ-тѣ страна има двѣ дървета финиковы (форма) натегнали отъ плодъ. Задъ Даріа има три реда кликовидны буквы, на Персскій, Мидскій и Сирскій языкъ, конто ся тѣкуватъ.—“Азъ съмъ царь Дарій.” Начертанія-та особно на животни-тѣ сѣ живописаны по особенъ достовѣрний начинъ на Ассирійско-то художество, и показватъ до днесъ голѣмъ тѣкото и точностъ.

Отъ стараніе-то, съ което сѣ вардени царски-тѣ печати на Истоуъ и отъ добро-то състояние на скжпоцѣнный-тѣ този камъкъ, лесно може да заключишъ кой, че този е былъ печатъ-тѣ, съ който сѣ запечатали камъкъ-тѣ който турли върху устие-то на ровъ-тѣ, дѣто бѣхъ хвърлили Данила (Дан. 6, 17.) и който тогазъ, както днесъ, по съ разны начини, свидѣтелствувалъ е истинѣ-тѣ на свѣтъ-тѣ, и Промышленіе-то на Вѣчнаго Бога.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

ЛЮБЕЗНЫЙ СПАСЬ.

1.

О, Иисусе, Всеблагий!
За тебъ жьдувамъ вынѣгы
Отъ сердце и души.
За тебъ когато смислѣ азъ
Съсъ радость бывамъ пльнъ тогазъ
Въ тѣхъ тлѣныхъ хмичахъ.

2.

Азъ тебѣ много свгрѣшихъ,
Отъ всяко благо ся лишихъ,
И станахъ окаляхъ;
Но ты мя чудно възлюбилъ,
Спасеніе ми приготвилъ
И тѣи станахъ блаженъ.

3.

За менъ чудесно ты слѣзна
Отъ прѣсвяти-тѣ небеса
Прѣпльменъ съ благности;
За мене си ся породилъ
И съ болѣсти патоварилъ
Въ тозъ свѣтъ на суеты.

4.

За менъ си всичко жьртвувалъ
На кръсть-тѣ си ся приковалъ,
О, Милый Спасе мой!
Кръвь-тѣ си чудно ты проля
Да мя омьешь отъ грѣха
Да влѣзѣ въ свѣтъ покоя.

5.

Туй венчко даромъ ты стори,
Спасителю и Господи,
За мое-то добро.
Прѣславно дѣло изврши,
Отъ вѣчнѣ смьртъ мя искупи,
Отъ тѣглю Адово.

6.

О, Прѣлюбезный Спасе мой!
Желаю азъ да бѣдѣ твой
И ты мой за всегда.
На тебе всичко да прѣдамъ
И себе да пожьртвувамъ
За волѣж-тѣ твоѣхъ.

Ив. А. Т.

Въ печатницѣ-тѣ на А. Миталача
у Джамалъ-ханъ.